

Forfatter: Ingemann, Bernhard Severin

Titel: BREV TIL: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin FRA: Ingemann, Bernhard Severin (1838-08-02)

Citation: Ingemann, Bernhard Severin: "BREV TIL: Grundtvig, Nikolai Frederik Severin FRA: Ingemann, Bernhard Severin (1838-08-02)", i *Grundtvig og Ingemann*, Forlagt af Samfundet til den Danske Litteraturs Fremme, s. 218. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-001989206-000-shoot-L001989206000_0085.pdf (tilgået 22. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvig og Ingemann

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Ingemann, Bernhard Severin, *Grundtvig og Ingemann*,

Ingemann til Grundtvig.
Sorø. d. 2den Avgust 1838.

Kjære Grundtvig!

Først nu, efter at jeg har faaet Examensstilene og vore langvarige Skoleraad fra Halsen, kan jeg have Rolighed til at takke dig for dine „Nordiske Smaadigte“ og det medfølgende Vennebrev. Med de gamle gode Venner i Digtsamlingen har jeg fornyet Bekjendtskabet, og jeg beklager kun, at ikke Samlingen efter den første Bestemmelse blev i to Bind, med Tilføjelse af dit senere Livs „Kæmpevise“, hvis „Omkvæd“ du kun i Fortalen nævner. At Bogen kommer fra en norsk Presse, huer mig godt, som det første Forsøg paa at kuldkaste Skrankerne mellem de skandinaviske Bogmarkeder. Lad mig endnu en Gang paa egne og gamle Moders Vegne takke dig for det venlige „Kjærmindeblad“, som kom med i Urtekosten. Gid hun nu, som du lader til at antage, maa være vaagnet, den kjære gamle, som ingen af os gjerne vilde overleve eller forlade i Letargi! Nu raibes der rigtignok højt paa, at hun aldrig før har været saa vaagen, men jeg er dog bange, det er en Illusjon, og at hun kun gaar i Søvn og rasler med Nøglerne til det tomme Pengeskrin. Hvor vidt dog Folket i Opfattelsen af sin Poesi er kommet efter vore yngste Digteres Mening, ser jeg i Gaars. 219i en Recensjon over de danske poetiske Nyaarsgaver af Hertz i Maanedsskrift for Litteratur, hvor det hedder, at „Folket ikke vil give slip paa sine ældre Digtere og tror at tilfredsstilles af dem, men mærker ikke, at det er voxet fra dem“.

Stiftsprovst Tryde, som nu snart kommer ind til eder og i Gaar sagde os Farvel, fandt denne Ytring baade sand og glædelig. Var den sand, burde den vel ogsaa glæde os, NB. saaledes som du har haabet hin Folkets aandelige Væxt i Fortalen til dine Prøver af den nye Rimkrønne¹⁾; men det stærke aandelige Skud i Folkevæxten, vor gode Ven Tryde glæder sig over, kan jeg ikke med ham finde i Hegelianismen og Heibergs „Fata Morgana“. Martensen har dog ikke ganske forgjæves blæst i Basunen for den nye Æra, der nu skal aabnes med filosofisk Poesi blandt os danske.

Det har ret glædet mig, at du endelig har faaet Plads paa et Kateder, og jeg vilde gjerne sidde paa Bænken blandt dine Tilhørere. Naar dit Kursus er sluttet, haaber jeg, du meddeler os Hovedsummen deraf i en Bog.

Med Ofringen her i Sor af den „romerske Griseso paa Danskhedens Alter“, som du gruer saa meget for, haaber jeg dog, det ikke skal have saa megen Nød, som du befrygter. Jeg har nylig været med at hindre en Forøgelse af de latinske (pro forma) Timer med Realister.

Er det ikke muligt, at du i denne vor fælles Ferietid kunde løsrive dig fra de støvede Bøger og glæde os her Ansigt til Ansigt? Det vildo for mig være en inderlig kjær Oplivelse, og min Kone, hvis venligste Hilsen jeg sender dig, beder dig med mig ret hjærtelig derom.

Lad mig ret snart høre fra dig igjen og allerhelst mundtlig!

Din hengivneste
B. S. Ingemann.